hæves op til Ære og Anseelse; hun ser faderløse Børn, forladte Kvinder, retsløse Hustruer, skærmede af nye, retfærdige Love, og hun ved med sig selv, at om end Mændene høster Æren for disse, saa er de dog i deres Tanke hendes Værk.

Hun ser endelig udover de sidste Vandringsaar, hvor Følget bliver større, alt som Afstanden til Maalet bliver mindre, og hvor det forjættede Land er paa alles Læber i Tale og i Sang.

Fyrretyve Aar. — Nu er Landet saa nær, at blot hun stiger nogle Skridt højere op, vil det ligge udbredt for hende. Men da gribes hun af en forunderlig Træthed og Modløshed. — Hvad venter der hende hinsides den Grænse, hun snart skal overskride? — Magt og Ære og timelig Velstand kan det sammenlignes med disse fyrretyve Aars Vidundertog gennem den slumrende, drømmefyldte Ørken? — Kan det give hende Erstatning for det, hun mister, naar hun staar ved Maalet, disse Kvinders Kærlighed, disse Kvinders Tillid?

Skal hun opleve at se dem, hun forenede i Modgangens og Urettens Aar skilles og vandre hver sin Vej, ja, maaske mødes i hadefuld Strid om Byttet, som venter dem derinde?

Hun bedækker sit Ansigt med begge sine Hænder, som vil hun værge sine Øjne mod Synet. Aldrig har hun vidst, før i denne Stund, hvor højt, hun har elsket denne Ørken, som hendes Hænder har forvandlet til en Have, og disse Kvinder, som tillidsfulde gav sig ind under hendes Førerskab.

Men kun et Øjeblik hengiver hun sig til denne Smærte, saa tager hun Hænderne bort og løfter sit Hoved. Hun har fattet sin Beslutning. Her er ikke mere for hende at gøre; nedenfor Bjærget ligger Kvindehæren lejret og venter kun paa det Tegn, som skal sige dem, at nu staar det forjættede Land dem aabent; de behøver hende ikke mere. Hun vil stige saa højt op, hun kan komme, og som Moses fra Nebos Tinde se ud over dette Land, og naar hun har set, hvad hendes Øjne mægter at overskue, vil hun dø her, og begraves i Sandet og lade dem dernede vandre over hendes Legeme ind i Landet, som hun tro mod sine Løfter, har ført dem til.

Hun staar deroppe, hun ser med Haanden skyggende over Brynet ind i det lovede Land, Mændenes Land, som herefter skal blive Kvindernes med. Og alt mens hun ser, glider Landet hende nærmere, afslører sig for hendes gennemskuende Blik i al sin Herlighed — al sin Rædsel.

Er dette det vidunderskønne Land, som Ørkenluften afspejlede for hende og hendes Følge paa deres Vandring? Er det Landet, de sang og fantaserede om, naar de hvilede sammen i Aftenens Kølighed? Landet, hvor Retfærdigheden sidder i Højsædet, hvor Menneskekærligheden gaar med Bud mellem Folket og de styrende, — hvor Visdommen fører Ordet og Enfoldigheden lytter beskedent til, — hvor Sandheden til enhver Tid gør Løgnen til Skamme, og hvor ingen har for meget, og ingen for lidt? —

Hun ser et Land, sønderrevet af Partistrid. Hun ser de største Uretfærdigheder begaas i Retfærdighedens Navn; hun ser magtsyge Ulve luske om i Barmhjertighedens Faarepelse; hun ser Visdommen trængt op i en Krog, medens Enfoldigheden raaber op paa alle Torve, og hun ser Velstand og Dyd skilte højt med sig selv, mens under deres Fødder Elendighedens og Lasternes Dynge vokser og vokser.

Hun ser det alt sammen, og Ørkenen bag hende og de fyrretyve Aars møjsommelige Vandring synes hende fulde af Salighed imod denne Fremtid.

Og dog ved hun, der er ingen Vej tilbage; naar Tegnet gives, saa er alt dette her forbi, saa gaar Toget sin skæbnebestemte Gang derind, hvor hun nu ikke øjner andet end det, som er hendes Hjærte inderlig imod.

Hun kan selv blive her, men hun kan ikke stanse dem, hvis Fødder, hun ledte hid.